

Mijn eerste indrukken als leider van Phoenix

Juli 2017 droeg Wibe Veenbaas zijn leiderschapsplek over aan Morten Hjort. Nu, bijna een jaar later, kijkt Morten terug op zijn eerste jaar als leider van Phoenix Opleidingen.

Het moment van transitie was een betekenisvol moment waar ik, samen met Wibe, lang naar heb toegewerkt. Ik wist natuurlijk niet hoe het zou zijn op deze nieuwe plek. Ik had verwacht dat ik er gespannener onder zou zijn, dat ik er, onder druk, strakker op zou zijn gaan zitten, dat is, tot nu toe in ieder geval, nog niet gebeurd. De vele jaren van voorbereiding hebben mij daarin wel geholpen. Ik was, zo heb ik dat echt ervaren, voor het eerst in mijn leven klaar. Ik ken het zo goed uit mijn geschiedenis dat ik iets moest doen voor ik er klaar voor was. Thuis, en dan bedoel letterlijk in het huis waar ik opgroeide, heb ik altijd een spanning gevoeld. Als we als familie, in groter verband, met grootouders en ooms en tantes, bij elkaar kwamen, dan kon ik me ontspannen. Tijdens de overdracht vorig jaar liet ik een foto zien waar ik als kleine jongen op sta, omringd door veel van mijn familieleden. Dat beeld, die ervaring, is voor mij een anker van ontspanning en vertrouwen. Die ontspanning en dat vertrouwen heb ik afgelopen jaar ook steeds gevoeld of makkelijk terug kunnen vinden.

Mijn nieuwe plek doet mij anders waarnemen, op een andere manier de tekens verstaan; dat had ik niet voorzien. Wat niet veranderd is, is dat er zo veel mensen met zo veel liefde voor Phoenix werken. Dat valt me nu wel meer op, op mijn nieuwe plek. Het was er al, het is niet nieuw, ik neem het anders waar. En

bijvoorbeeld ook hoe fundamenteel de bijdrage is van de verzorging. Hoe beter zij een bedding kunnen leggen, hoe beter het gaat met de groepen. Dat zie ik nu meer dan eerst. Ik heb meer 'vrouwelijk' perspectief gekregen: meer 'hoe is het nu hier?' in plaats van 'wat moet hier gebeuren?'. Ik ben gevoeliger voor hoe de trainers, de mensen van de verzorging en de administratie in hun vel zitten, of ze het goed hebben of juist een lastiger fase doormaken.

Wibe blijft de oprichter, een bron voor de organisatie en voor mij. Ik blijf me bij hem voeden, hij blijft mij inspireren. En er is een wereld waar hij niet meer aan meedoet. Ik mis hem in de vanzelfsprekendheid waarin we elkaar konden vinden als het even lastig was, hoe we aan een half woord genoeg hadden. En ik voel nu meer vrijheid om het meer naar mijn hand te zetten, mijn signatuur eraan te geven. Bijvoorbeeld de inrichting van E, onze nieuwe locatie op de Nieuwegracht 56, die ik nu samen met Manon Vos heb ingericht. Ik kies dan voor meer ruimte en lichtere kleuren.

Ik sta nu inhoudelijk op de eerste plek. De leiding hebben op de inhoud zie ik als

mijn grootste leerlijn. De taakverdeling was dat Wibe daar de lead in had, terwijl ik de lead had in de meer praktische zaken (financiën, het rooster). Een voorbeeld van een inhoudelijke bijdrage van mij is hoe ik, met name in de opleidingen *De tekens verstaan* en *Professionele Begeleiding van Organisaties*, de nadruk leg op het effect van aanwezigheid. Dat is voor mij een wezenlijk onderdeel van hoe ik mensen leer hun eigen tafel te dekken, tevoorschijn te komen in hun eigen kaders, hun leiderschapsplek in te nemen: eerst aanwezigheid, dan interventie.

Mijn resonantieveld is anders dan dat van Wibe, zoals ieders resonantieveld uniek is. Ik sta nu op de eerste plek, er is verticaliteit, maar ik ben minder langdurig dan Wibe ook de opleider van de medewerkers geweest, ik ben een tijd zelfs collega geweest. Zo beweeg ik anders tussen leiderschap en lidmaatschap. Ik vaar nét een andere koers, en voeg onvermijdelijk ook iets toe aan de bron-bestemmingslijn van Phoenix. Ik wil mensen uitnodigen meer te komen met hun eigen initiatief. Het past bij de fase van teamontwikkeling waar we nu in zitten, maar het past ook bij mij. Ik houd zo van mijn vrijheid. Ik wil graag dat iedereen in vrijheid kan bijdragen, vanuit eigen ideeën, talenten en kwaliteiten. 🌊

